

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 779

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 noiembrie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 715 din 13 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	2-3	Decizia nr. 887 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	10-12
Decizia nr. 801 din 27 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86, art. 90, art. 91, art. 93, art. 107, art. 308, art. 309 și art. 317 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 912 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical	12-14
Decizia nr. 865 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4 ¹ și alin. 4 ² din Codul de procedură penală	4-6	Decizia nr. 945 din 30 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	15-16
Decizia nr. 867 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală	6-8		
Decizia nr. 877 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 715**

din 13 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Bratu Maria	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elena-Luliana Șerban în Dosarul nr. 15.875/1/2003 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde avocata Ioana Ionescu pentru partea Aurica Caramete, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale cu privire la dispozițiile legale criticate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 15.875/1/2003, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Elena-Luliana Șerban într-o cauză având ca obiect „revendicare”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât prin efectul său retroactiv „a schimbat trăsăturile definitorii ale principiului bunei-credințe și în special limitele de aplicare a acestuia.”

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază excepția ca neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu următorul conținut: „(2) *Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului. Este invocată, de asemenea, încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul persoanei la judecarea unui proces în mod echitabil și într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin numeroase decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 191 din 25 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 1 august 2002, Decizia nr. 185 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 24 iulie 2003, Decizia nr. 826 din 16 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006, și Decizia nr. 235 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 25 aprilie 2007, Curtea a statuat că aceste prevederi sunt constituționale.

În considerentele acestor decizii, Curtea a reținut că prevederile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, aplicând principiul ocrotirii bunei-credințe și pe cel al aparenței în drept, nu consacră o soluție novatoare și, prin urmare, nu pot fi socotite retroactive. De altfel, textul de lege consacră un principiu din dreptul civil, și anume sancționarea cu nulitate absolută a actelor juridice încheiate cu încălcarea prevederilor legale în vigoare, cu excepția acelor încheiate de dobânditorii de bună-credință.

Curtea a constatat, de asemenea, că ocrotirea interesului dobânditorului de bună-credință a fost determinată de rațiuni care vizează și asigurarea securității circuitului civil și stabilitatea raporturilor civile.

Atât soluțiile, cât și considerentele acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elena-Iuliana Șerban în Dosarul nr. 15.875/1/2003 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 801

din 27 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86, art. 90, art. 91, art. 93, art. 107, art. 308, art. 309 și art. 317 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86, 90, 91, 93, 107, 308, 309 și 317 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mariana Victoria Mihai Ceașescu și Elena Ceașescu în Dosarul nr. 198/46/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 198/46/2007, **Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86, 90, 91, 93, 107, 308, 309 și 317 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată într-o contestație în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii critică modul defectuos în care s-a îndeplinit procedura de citare în recurs, fără a menționa prevederile din Constituție încălcate prin dispozițiile legale criticate și fără a indica vreun motiv în susținerea acesteia.

Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile art. 21 din Constituție și la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În opinia instanței, dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor constituționale și convenționale invocate în situația în care agentul procedural poate să afișeze citația și să întocmească procesul-verbal de comunicare, fără a exista vreun control asupra modului în care și-a îndeplinit atribuțiile.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu contravin Constituției. Pe de altă parte, se arată că motivarea excepției de neconstituționalitate vizează în realitate aspecte de aplicare a legii, criticându-se, de fapt, nerespectarea procedurii de citare.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu contravin normelor constituționale privind liberul acces la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86, 90, 91, și 93 referitoare la comunicarea actelor de procedură, respectiv a citațiilor, art. 108 privind nulitatea actelor de procedură, art. 308 și art. 309 ce instituie

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86, art. 90, art. 91, art. 93, art. 107, art. 308, art. 309 și art. 317 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mariana Victoria Mihai Ceașescu și Elena Ceașescu în Dosarul nr. 198/46/2007 al Curții de Apel Pitești – Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 865

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ și alin. 4² din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ și alin. 4² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 733/221/2006 al Tribunalului Hunedoara – Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

reguli aplicabile în recurs și art. 317 care reglementează motivele pentru care se poate introduce contestație în anulare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în motivarea acesteia nu se indică textele din Constituție la care se raportează și nici nu se argumentează în ce constă încălcarea. În realitate, autorii excepției critică modul în care au fost citați în fața instanței de recurs. Excepția este nemotivată, ceea ce contravine prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”.

Având în vedere că instanța de contencios constituțional nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește invocarea unor texte constituționale pretins încălcate și a motivelor de neconstituționalitate, urmează ca excepția să fie respinsă ca inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 441 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 27 iunie 2006, când a fost respinsă excepția ce viza dispozițiile art. 209 alin. 6 din Codul de procedură penală, prevederi care se regăsesc, ca soluție legislativă, în cele criticate în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 733/221/2006, **Tribunalul Hunedoara – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 209 alin. 4¹ și alin. 4² din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Adrian Almășan în

dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la România ca stat de drept și la obligativitatea respectării Constituției și legilor, art. 11 alin. (2) referitoare la apartenența la dreptul intern a tratatelor ratificate de Parlament, art. 15 alin. (1) referitoare la consacrarea prin Constituție și legi a drepturilor și libertăților de care beneficiază cetățenii, precum și la obligațiile colaterale, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la liberul acces la justiție și la dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 131 referitoare la rolul Ministerului Public, art. 132 referitoare la statutul procurorilor, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Astfel, consideră că în cadrul Ministerului Public unde repartizarea dosarelor pe calculator nu operează, textul legal criticat permite o inonchjune a principiului controlului ierarhic, deoarece procurorul superior poate în mod discreționar să preia dosare. O astfel de competență are valențele unui control administrativ, care presupune substituirea organului ierarhic superior organului ierarhic inferior prin emiterea unui act propriu. Or, așa fiind, prin reglementarea legală criticată textul capătă semnificația unei subordonări ierarhice depășind cu mult sfera controlului ierarhic.

De asemenea, textul instituie o diferență de tratament între cetățeni pe considerente arbitrare, care permite ca o persoană să se bucure de „atenția Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar vecinul său să-și caute dreptatea la Parchetul de pe lângă Judecătoria Lehliu-Gară”. În plus, este afectat și dreptul la un proces echitabil.

În motivarea sa, autorul excepției a făcut trimitere și la alte texte legale care nu constituie obiectul prezentei excepții și nu a arătat în concret în ce constă contrarietatea prevederilor art. 209 alin. 4¹ și alin. 4² din Codul de procedură penală cu celelalte dispoziții constituționale invocate.

Tribunalul Hunedoara – Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin dispozițiile legale criticate nu se aduce atingere ordinii constituționale, ci, dimpotrivă, se creează un cadru legal prin care se permite preluarea de către procurorul ierarhic a anumitor cauze, pe baza unor criterii clare și obiective, tocmai în scopul asigurării unei bune desfășurări a urmăririi penale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin posibilitatea procurorilor din cadrul parchetelor ierarhic superioare de a prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare s-a urmărit evitarea unor împrejurări ce ar fi putut îngreuna desfășurarea normală a urmăririi penale. De asemenea, dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor care se află în ipoteza normei, nefiind instituit vreun criteriu pe considerente arbitrare. Nu se aduce atingere nici ordinii constituționale, întrucât procurorul ierarhic superior preia anumite cauze pe baza unor criterii clare și obiective.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu conțin norme contrare principiului egalității în

drepturi, aplicându-se tuturor subiectelor de drept aflate în ipoteza normei juridice, fără privilegii și fără discriminări arbitrare. Nu este înfrânt nici dreptul la un proces echitabil, părțile putând beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite de lege, în cadrul unui proces public, judecat de o instanță independentă și imparțială, stabilită de lege și într-un termen rezonabil.

Art. 209 alin. 4¹ și alin. 4² din Codul de procedură penală stabilește situațiile în care procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot prelua efectuarea urmăririi penale în cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare și întinderea competențelor în aceste situații. Or, aceasta nu este de natură a afecta dispozițiile art. 131 și 132 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 209 alin. 4¹ și alin. 4² din Codul de procedură penală referitoare la Competența procurorului în faza urmăririi penale, introduse prin art. I pct. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60 din 6 septembrie 2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, care au următorul conținut:

„*Procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziția conducătorului parchetului ierarhic superior, când:*

a) *imparțialitatea procurorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurărilor cauzei, dușmăniilor locale sau calității părților;*

b) *una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul patru inclusiv printre procurorii ori grefierii parchetului sau judecătorii, asistenții judiciari ori grefierii instanței;*

c) *există pericolul de tulburare a ordinii publice;*

d) *urmărirea penală este împiedicată sau îngreunată datorită complexității cauzei ori altor împrejurări obiective, cu acordul procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.*

În cauzele preluate în condițiile prevăzute la alin. 4¹, procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot infirma actele și măsurile procurorilor din parchetele ierarhic inferioare, dacă sunt contrare legii, și pot îndeplini oricare dintre atribuțiile acestora.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, procurorul din cadrul parchetelor ierarhic superioare poate prelua, în anumite situații determinate, cauze de competența procurorilor din cadrul parchetelor ierarhic inferioare. De asemenea, poate infirma actele și măsurile dispuse de cei din urmă, dacă sunt contrare legii, și poate îndeplini oricare dintre atribuțiile acestora.

După cum se poate observa, textul legal criticat nu numai că nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 131 și 132 din Constituție, dar le și garantează. Astfel, potrivit art. 132 alin. (1) din Constituția României, „*procurorii își desfășoară activitatea*

potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic”.

Dintre aceste trei principii pe care se întemeiază activitatea procurorilor, principiul imparțialității, aplicabil și judecătorilor prin natura activității de jurisdicție exercitate de aceștia, decurge din apartenența procurorilor la autoritatea judecătorească și din rolul Ministerului Public, stabilit prin art. 131 alin. (1) din Constituție, de a reprezenta, în activitatea judiciară, interesele generale ale societății.

Principiul legalității este, în sensul atribuit de Legea fundamentală, specific activității procurorilor, care, în virtutea acestuia, au obligația de a-și îndeplini atribuțiile numai în conformitate cu dispozițiile legii, fără posibilitatea de a acționa întemeindu-se pe criterii de oportunitate, fie în adoptarea unor măsuri, fie în alegerea procedurilor.

Ca o garanție a respectării de către procurori a acestor principii în activitatea lor, Constituția a consacrat și principiul unității de acțiune a membrilor Ministerului Public, sub forma controlului ierarhic.

Așa fiind, în virtutea statutului procurorilor consacrat de Constituție, controlul ierarhic în activitatea procurorilor presupune *eo ipso* posibilitatea efectuării actelor și lucrărilor de către însuși procurorul ierarhic superior, care controlează activitatea procurorilor din subordinea sa. Ca urmare, dispoziția legală ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ și alin. 4² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 733/221/2006 al Tribunalului Hunedoara – Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 867

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală, excepție

contravine art. 131 alin. (1) din Constituție și nici unei alte norme consacrate prin Legea fundamentală, ci constituie o regulă de procedură, pe care legiuitorul are libertatea să o adopte, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție. Prevederile legale criticate nu aduc atingere temeiului constituțional invocat, ci, dimpotrivă, dezvoltă principiul controlului ierarhic în activitatea procurorilor, reprezentând totodată o garanție a respectării dispozițiilor constituționale.

De asemenea, prevederile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale criticate, legiuitorul instituind criterii obiective, clare și precise cu privire la incidența textului. Acestea au, de asemenea, menirea de a garanta dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, întrucât stabilesc o procedură specială în situațiile în care urmărirea penală ar fi îngreunată, când planează suspiciuni asupra imparțialității procurorului desemnat, când există relații de rudenie până la gradul patru inclusiv între anumite persoane ce servesc din punct de vedere decizional sau administrativ la înfăptuirea justiției ori când există pericolul de tulburare a ordinii publice.

Curtea mai constată că celelalte dispoziții constituționale invocate nu au incidență în cauză și, de altfel, autorul excepției nu a motivat în ce constă contrarietatea textului criticat cu acestea.

ridicată de Giulio-Costel Nedelcu în Dosarul nr. 2.211/121/2007 al Tribunalului Galați – Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.211/121/2007, **Tribunalul Galați – Secția comercială,**

maritimă și fluvială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 199 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Giulio-Costel Nedelcu în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la liberul acces la justiție, ale art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției*, ale art. 126 alin. (1) și (6) referitoare la realizarea justiției și la controlul judecătoresc al actelor administrative, ale art. 132 alin. (1) referitoare la principiile ce guvernează activitatea procurorilor, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece persoana amendată judiciar nu poate avea parte de un proces echitabil, întrucât nu are posibilitatea de a se adresa instanței de judecată împotriva ordonanței procurorului prin care a fost respinsă plângerea formulată împotriva abaterii disciplinare aplicate. În opinia autorului, amenda judiciară este un act administrativ emis de parchet și, cu toate acestea, nu se poate adresa justiției pentru a verifica legalitatea lui. De asemenea, de vreme ce același procuror soluționează plângerea formulată împotriva amenzii judiciare, se încalcă principiul imparțialității și controlului ierarhic ce guvernează activitatea procurorilor.

Tribunalul Galați – Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât Codul de procedură penală, prin art. 199 alin. 2 și art. 198 alin. 3, instituie posibilitatea persoanei interesate de a face cerere de scutire sau reducere a amenzii, asigurând liberul acces la justiție, precum și exercitarea drepturilor constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu sunt de natură să îngreuească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil. Această soluție rezultă atât din dispozițiile art. 126, cât și din cele ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora legiuitorul poate institui, în considerarea unei situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile prevăzute de lege.

În sfârșit, dispozițiile art. 199 din Codul de procedură penală nu sunt neconstituționale nici în raport cu art. 124 din Legea fundamentală, întrucât atât unicitatea, imparțialitatea, cât și procedura de judecată sunt realizate după aceleași legi, cu aplicarea unui regim identic.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 199 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Procedura privitoare la amenda judiciară*, care au următorul conținut:

„Amenda se aplică de organul de urmărire penală, prin ordonanță, iar de instanța de judecată, prin încheiere.

Persoana amendată poate cere scutirea de amendă ori reducerea amenzii. Cererea de scutire sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare.

Dacă persoana amendată justifică de ce nu a putut îndeplini obligația sa, organul de urmărire penală sau instanța de judecată, apreciind, dispune scutirea sau reducerea amenzii.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, amenda judiciară se aplică de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, iar persoana amendată pentru săvârșirea unei abateri judiciare poate cere emitentului reducerea sau scutirea de amendă.

Critica autorului excepției este fundamentată pe ideea încalcării dreptului la un proces echitabil, întrucât aceeași autoritate care a aplicat sancțiunea este chemată să hotărască și cu privire la reducerea sau scutirea amenzii judiciare, partea interesată neavând posibilitatea de a contesta în fața judecătorului ordonanța procurorului prin care i s-a respins plângerea.

Astfel, autorul excepției, pornind de la principii general valabile pentru o judecată pe fondul cauzei, le extinde, în mod eronat, și la incidentele procedurale ce se pot ivi pe parcursul soluționării litigiului. Or, nu poate fi pus semnul egalității între cele două situații. De altfel, cu privire la decizia organului emitent referitoare la cererea de scutire ori de reducere a amenzii judiciare, partea interesată poate ataca încheierea judecătorului odată cu fondul și, când contestația vizează ordonanța procurorului, are la îndemână procedura prevăzută de art. 275 — art. 278 din Codul de procedură penală, iar ulterior va putea contesta în fața judecătorului de fond în situația în care cauza este finalizată cu emiterea unui rechizitoriu sau va putea uza de dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală în situația în care cauza este finalizată cu o soluție de netrimitere în judecată, care, în mod evident, poate fi contestată și în ce privește stabilirea cheltuielilor judiciare. Dimpotrivă, s-ar aduce atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, dacă pentru orice măsură sau act care în esență dinamizează procesul penal ar fi posibilă o contestare imediată.

În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o atitudine flexibilă referitoare la judecarea unei cauze de către o instanță imparțială, sens în care s-a cristalizat, până la proba contrarie, criteriul imparțialității personale a magistratului vizat. Astfel, chiar în *Cauza Kyprianou contra Cipru*, Curtea a constatat existența unei suspiciuni de imparțialitate nu din cauza faptului că aceiași judecători se pronunțaseră anterior asupra cauzei, ci datorită faptului că aceștia s-au grăbit să îl judece pe reclamant pentru comportamentul său recalitrant din fața instanței, fără a-i adresa mai întâi un avertisment și fără a-i da posibilitatea de a-și retrage afirmațiile făcute la adresa completului. Iată de ce instanța de la Strasbourg a evitat să soluționeze în mod tranșant o astfel de problemă, menținând un *statu quo* tocmai pentru că s-a apreciat că circumstanțele fiecărei spețe în parte sunt edificatoare pentru a se putea stabili dacă a fost sau nu afectată imparțialitatea judecătorului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Giulio-Costel Nedelcu în Dosarul nr. 2.211/121/2007 al Tribunalului Galați – Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 877 din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Florin Marcel Toderăș în Dosarul nr. 4.510/30/2007 al Tribunalului Timiș – Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.510/30/2007, **Tribunalul Timiș – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Florin Marcel Toderăș într-o cauză privind soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul aplicării legii penale mai favorabile, înscris atât în art. 15 alin. (2) din Constituție, cât și în art. 13 din Codul penal. Potrivit acestui principiu, beneficiul legii penale sau contravenționale mai favorabile se aplică tuturor faptelor săvârșite, indiferent în ce stadiu procesual intervine acea lege. Or, art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 condiționează aplicarea reducerii limitelor de pedeapsă la jumătate sau înlocuirea pedepsei închisorii cu amenda administrativă de momentul procesual în care se află învinuitul sau inculpatul, limitându-se la categoria celor care au achitat integral prejudiciul cauzat până la primul termen de judecată. O astfel de condiție este de asemenea discriminatorie, creând situații juridice diferite pentru fapte identice, în condiții ce depind de cauze aleatorii, cum ar fi celeritatea desfășurării unui proces penal față de altul.

Tribunalul Timiș – Secția penală apreciază că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 sunt neconstituționale, fiind contrare art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, textul legal criticat exclude în mod discriminatoriu aplicarea legii penale mai favorabile pentru inculpatul care a fost trimis în judecată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005 și, deși se află în stare de judecată, nu poate beneficia de cauza de reducere a pedepsei prevăzută de lege, deoarece primul termen de judecată a trecut.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul legal criticat nu contravine prevederilor art. 15 alin. (2) și ale art. 16 din Constituție. Dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 constituie aplicarea art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, potrivit

căruia infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică. Pe cale de consecință, legiuitorul a stabilit, prin textul legal examinat, un regim sancționator în funcție de recuperarea prejudiciului cauzat prin infracțiune, din rațiuni de politică penală, ce se justifică prin specificul infracțiunilor de evaziune fiscală și necesitatea recuperării sumelor datorate la bugetul de stat. De altfel, jurisprudența Curții Constituționale în materie este constantă în sensul respingerii ca neîntemeiate a excepției de neconstituționalitate, exemplul fiind deciziile nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, nr. 697 din 20 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2006 și nr. 318 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 mai 2006.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 sunt neconstituționale față de prevederile art. 4 alin. (2), art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Astfel, referirea la „primul termen de judecată” din cuprinsul textului legal criticat creează premisele unei discriminări între infractorii care au săvârșit infracțiuni sub imperiul legii vechi, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, și au avut un prim termen de înfățișare și cei care au fost trimiși în judecată după intrarea în vigoare a noii legi, deși au săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală în temeiul legii vechi. Prin urmare, se aplică un regim juridic diferențiat persoanelor care au săvârșit în aceleași timp infracțiuni de evaziune fiscală. Or, situația inculpatului nu trebuie agravată de existența unui impediment intervenit la nivelul activității organelor de urmărire penală, care poate conduce la crearea unei situații discriminatorii între persoane aflate în aceeași situație. În plus, dispozițiile legale criticate instituie o discriminare între persoanele prevăzute de ipoteza normei, pe criteriul averii, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Florin Marcel Toderaș în Dosarul nr. 4.510/30/2006 al Tribunalului Timiș – Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu următorul cuprins: „(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia invocă textele constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, și ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au mai format în numeroase rânduri obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare asemănătoare și prin raportare la aceleași prevederi din Constituție ca și în prezenta cauză. De exemplu, prin Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, și prin Decizia nr. 276 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2007, Curtea a statuat, pentru argumentele acolo reținute, că textul de lege criticat nu nesocotește dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

Întrucât față de cele reținute de Curte prin deciziile menționate nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența sa în materie, argumentele ce au stat la baza soluțiilor anterior pronunțate, la care s-a făcut referire, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 887

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IX

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Spitalul Clinic de Ortopedie-Traumatologie și T.B.C. Osteoarticular „Foișor” din București în Dosarul nr. 569/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Societatea Comercială „Mecdrum” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 482/33/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal este prezent apărătorul Societății Comerciale „Zyrcon Medical” — S.R.L., avocatul Adrian Nica, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării celor două dosare înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 1.155D/2007 la Dosarul nr. 673D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Societății Comerciale „Zyrcon Medical” — S.R.L. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că soluționarea contestațiilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii se realizează de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, în calitate de instanță administrativă cu atribuții speciale, care, potrivit Constituției, îndeplinește o activitate jurisdicțională facultativă și gratuită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 569/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 266—291 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție**

ridicată de Spitalul Clinic de Ortopedie-Traumatologie și T.B.C. Osteoarticular „Foișor” din București.

Prin Încheierea din 24 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 482/33/2007, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mecdrum” — S.A. din Cluj-Napoca.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate instituie o procedură jurisdicțională destinată a servi exercitării dreptului persoanei vătămate de a ataca actele unei autorități publice. Potrivit art. 52 alin. (2) din Constituție, condițiile și limitele exercitării acestui drept, deci implicit procedura de soluționare a contestației împotriva actului administrativ vătămător, se stabilesc prin lege organică. Însă nici Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 și nici Legea sa de aprobare nr. 337/2006 nu au respectat condițiile constituționale prevăzute pentru adoptarea unei legi cu caracter organic.

Mai mult, în condițiile în care Constituția a consfințit principiul potrivit căruia numai prin lege organică se pot înființa instanțe specializate în anumite materii, constituirea unor astfel de complete apare ca fiind în evidentă contradicție și cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (5) referitoare la interzicerea înființării de instanțe extraordinare.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 266—291 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 permit Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor să emită opinii în timpul judecării, fapt ce împieteează asupra imparțialității actului de justiție.

Pe de altă parte, autorii mai arată că dispozițiile cap. IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 reprezintă o majoră imixtiune a puterii executive în domeniul puterii judecătorești, fapt ce determină încălcarea principiilor constituționale ale statului de drept și separației puterilor. Întreaga procedură de soluționare a contestațiilor împotriva procedurilor de atribuire a contractului de achiziție publică și a contractului de concesiune de lucrări publice și de servicii reglementată de ordonanța criticată limitează accesul liber la justiție, la o instanță independentă și imparțială, și nesocotește dreptul părților la un proces echitabil. Mai mult, atribuirea unor competențe jurisdicționale unui organ administrativ — Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, fără a respecta principiile și garanțiile specifice instanțelor judecătorești, este de natură a înfrânge prevederile constituționale cuprinse în art. 125 alin. (1) și (2) și art. 126 alin. (1), (2) și (5).

Pe de altă parte, deși ordonanța prevede dreptul persoanei vătămate de a face plângere împotriva deciziei pronunțate de Consiliu la instanța judecătorească competentă, această plângere este calificată drept recurs și constituie unicul grad de jurisdicție reglementat. Or, în condițiile în care Constituția prevede dreptul de a exercita cel puțin o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești pronunțate de instanță, rezultă că

dispozițiile cap. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 încalcă dreptul la un recurs efectiv și, implicit, dreptul la apărare al părților.

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, fiind adoptată în temeiul și cu respectarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, poate dispune într-un domeniu rezervat legii organice. Nu poate fi reținută critica potrivit căreia prevederile legale care reglementează procedura de soluționare a contestațiilor în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor ar încălca dispozițiile art. 126 alin. (5) din Constituție, întrucât completele de judecată din cadrul Consiliului nu constituie instanțe judecătorești, în sensul determinat de Legea fundamentală, ci realizează o jurisdicție specială administrativă facultativă.

În ceea ce privește posibilitatea instanței de contencios administrativ de a solicita Consiliului opinia asupra existenței unei încălcări a legislației în materie de achiziții publice, aceasta operează doar în situația soluționării unui litigiu având ca obiect acordarea de despăgubiri, fără ca, în prealabil, Consiliul să fi pronunțat o decizie în îndeplinirea atribuțiilor sale administrativ-jurisdicționale.

Curtea de Apel Cluj – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că procedura administrativă prevăzută în ordonanța criticată detaliază activitatea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor în vederea realizării scopului declarat al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, și anume asigurarea transparenței în cadrul procedurilor de achiziții publice.

Pe de altă parte, procedura administrativă prevăzută în ordonanța criticată este facultativă și gratuită, astfel că persoanele care se consideră vătămate în drepturile și interesele lor legitime se pot adresa și direct justiției, respectându-se în acest mod dispozițiile art. 21 din Constituție.

Avocatul Poporului consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu regula garantării controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, consfințită de art. 126 alin. (6) teza întâi din Constituție, și cu principiul caracterului facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, consacrat de art. 21 alin. (4) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile cap. IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea

contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației puterilor în stat, art. 21 care consacră liberul acces la justiție, art. 52 alin. (1) și (2) privitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 121 care stabilesc autoritățile comunale și orășenești, art. 124 alin. (3) privitor la independența judecătorilor, art. 125 alin. (1) și (2) care prevăd statutul judecătorilor, art. 126 alin. (1), (2) și (5) referitoare la instanțele judecătorești, art. 127 privitor la publicitatea ședințelor de judecată, precum și ale art. 129 care stabilesc dreptul exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a pronunțat recent prin Decizia nr. 690/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 1 octombrie 2007. Cu acest prilej s-a reținut că dispozițiile criticate reglementează „o procedură administrativ-jurisdicțională de soluționare a contestațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. Pentru soluționarea contestațiilor, partea care se consideră vătămată are dreptul să se adreseze Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor”.

Referitor la legitimitatea constituțională a procedurilor administrativ-jurisdicționale, Curtea Constituțională a statuat, de principiu, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu contravine dispozițiilor constituționale, atât timp cât decizia organului administrativ de jurisdicție poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești, iar „existența unor organe administrative de jurisdicție nu poate să ducă la înlăturarea intervenției instanțelor judecătorești, în condițiile stabilite de lege. În atare situație este exclusă posibilitatea ca un organ al administrației publice, chiar cu caracter jurisdicțional, să se substituie instanței judecătorești”, astfel încât părților nu li se poate limita exercitarea unui drept consfințit de Constituție. Sub acest aspect, dispozițiile art. 283 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 stabilesc dreptul persoanei interesate de a formula plângere împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, instanța competentă să o soluționeze fiind curtea de apel — secția de contencios administrativ și fiscal pe raza căreia se află sediul autorității contractante.

Curtea Constituțională reține că existența unei proceduri prealabile administrativ-jurisdicționale este acceptată și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, jurisprudență prin care, în legătură cu aplicarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, s-a statuat că „rațiuni de flexibilitate și eficiență, care sunt pe deplin compatibile cu protecția drepturilor omului, pot justifica intervenția anterioară a unor organe administrative sau profesionale [...] ce nu satisfac sub fiecare aspect în parte exigențele menționatele prevederi; un asemenea sistem poate fi reclamat de tradiția juridică a mai multor state membre ale Consiliului Europei” (cazul *Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei*, 1981).

Având în vedere cele statuate prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1/1994, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională reține că instituirea prin lege a unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu este, *eo ipso*, neconstituțională.

Mai mult, ordonanța prevede în mod expres în art. 255 alin. (1) că „*persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, cu încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, are dreptul de a contesta actul respectiv pe cale administrativ-jurisdicțională, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, sau în justiție, în condițiile Legii*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare”. Or, într-o atare situație, dispozițiile criticate satisfac pe deplin cerința constituțională consacrată de art. 21 alin. (4), potrivit căreia „*jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*”, persoana vătămată având posibilitatea de a opta între contestarea actului administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești, în temeiul dreptului comun în materia contenciosului administrativ.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Spitalul Clinic de Ortopedie-Traumatologie și T.B.C. Osteoarticular „Foișor” din București în Dosarul nr. 569/2/2007 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Societatea Comercială „Mecdru” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 482/33/2007 al Curții de Apel Cluj – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 912

din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Săcuieni, județul Cluj, în Dosarul nr. 9.776/117/2006 al Tribunalului Cluj – Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Consiliul

Local al Comunei Ciucea, județul Cluj, în Dosarul nr. 9.793/117/2006 al Curții de Apel Cluj – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, precum și de această instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 9.881/117/2006.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării celor 3 dosare înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 759D/2007 și nr. 1.199D/2007 la Dosarul nr. 586D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, întrucât Curtea Constituțională a admis

prin Decizia nr. 871/2007 critica având ca obiect dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.776/117/2006, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical**, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Săcuieni, județul Cluj.

Prin Încheierea din 7 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.793/117/2006, și prin Încheierea din 6 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.881/117/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical**, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Ciucea, județul Cluj, respectiv de instanța judecătorească, din oficiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 expropriază unitățile administrativ-teritoriale de bunurile imobile care fac parte din domeniul public al localităților, fără a respecta procedura legală privind exproprierea, cu încălcarea principiilor autonomiei locale și a normelor constituționale referitoare la proprietate. Se mai susține că, în virtutea caracterului exclusiv al dreptului de proprietate, numai titularul dreptului poate exercita prerogativele acestuia, orice intervenție a vreunui terț, în speță Prefectul sau Guvernul României, constituind o gravă încălcare a dispozițiilor constituționale referitoare la protecția și regimul juridic al proprietății.

Astfel, prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 care stabilesc atribuția prefectului la întocmirea listelor cu spațiile cu destinația de cabinete medicale care urmează să fie vândute potrivit dispozițiilor ordonanței reprezintă o încălcare a principiului autonomiei locale, precum și a dispozițiilor constituționale ale art. 123 alin. (4), potrivit cărora *„Între prefecți, pe de o parte, consiliile locale și primar, precum și consiliile județene și președinții acestora, pe de altă parte, nu există raporturi de subordonare”*. De asemenea, prețul de vânzare stabilit prin ordonanța criticată este derizoriu și contravine prevederilor legii administrației publice locale cu privire la valorificarea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale.

Pe de altă parte, ordonanța în ansamblul său nu respectă dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție referitoare la condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, întrucât din nota de fundamentare a ordonanței nu rezultă nici situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată și nici motivele care să justifice urgența adoptării unui asemenea act normativ.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată sub aspectul criticilor referitoare la art. 73 alin. (3) lit. m), art. 120, 121 și art. 123 alin. (4) din Constituție. Însă instanța apreciază că dispozițiile ordonanței încalcă prevederile constituționale care consacră protecția dreptului de proprietate,

întrucât aduc atingere dreptului unităților administrativ-teritoriale de a dispune de proprietatea publică ce le aparține, fără a justifica restrângerea exercițiului acestui drept prin invocarea altor drepturi constituționale fundamentale, precum dreptul la viață și sănătate. Instanța consideră că serviciile medicale pot fi prestate cu același grad de eficiență dacă sunt desfășurate în spațiile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, iar nu doar dacă aceste bunuri se află în proprietatea medicului care prestează serviciul medical respectiv.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal susține că, în măsura în care textul de lege criticat instituie obligația, iar nu facultatea de a vinde spațiile cu destinația de cabinete medicale, impunerea acestei obligații în sarcina organelor administrației publice locale reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate privată a administrației locale, mai exact a atributului de dispoziție din cuprinsul acestui drept. Reglementarea consacră implicit o obligație de vânzare silită a bunurilor aparținând comunităților locale, pentru un preț mult inferior celui de piață, procedura stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 nerespectând dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire”*.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor constituționale care consacră dreptul de proprietate, se arată că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor acestui drept, în conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora *„conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege”*, precum și cu cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private *„în condițiile legii organice”*. La adoptarea ordonanței criticate, legiuitorul a avut în vedere atât aspectele privind competența autorităților din unitățile administrativ-teritoriale, cât și pe cele referitoare la dreptul de proprietate, întrucât dispozițiile art. 3 alin. (3) din actul normativ precizează în mod expres că aceste spații pot fi vândute numai cu acordul proprietarului.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 nu contravine nici prevederilor art. 120 și 121 din Constituție sau ale art. 3 și 4 din Carta europeană a autonomiei locale, stabilirea listelor cu spațiile care urmează să fie vândute potrivit dispozițiilor ordonanței fiind de competența autorităților ce reprezintă unitățile administrativ-teritoriale. Așa fiind, ordonanța este în deplin acord cu principiul autonomiei locale care vizează cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu o autonomie de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu pe întreg teritoriul țării.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, Guvernul apreciază că atât timp cât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 a fost aprobată prin Legea nr. 236/2006, adoptată de Parlamentul României cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituție, ca lege organică, o atare susținere este lipsită de temeii. Mai mult, din analiza ordonanței criticate rezultă că, în preambulul său, a fost motivată urgența adoptării, astfel că nici sub acest aspect nu se poate reține critica autorului.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 iulie 2005, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 236/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 iunie 2006.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 care consacră dreptul de proprietate privată, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. m) privind reglementarea prin legea organică a regimului juridic general al proprietății și al moștenirii, art. 115 alin. (4) referitoare la ordonanțele de urgență, art. 120 care reglementează principiile de bază ale administrației publice locale, art. 121 privitoare la autoritățile comunale și orășenești, precum și ale art. 136 referitoare la proprietate. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 3 și 4 din Carta europeană a autonomiei locale, referitoare la conceptul și întinderea autonomiei legale. Autorul excepției mai invocă în susținerea criticii sale și o serie de dispoziții din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 871/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 17 octombrie 2007. Cu acel prilej s-a reținut că „prin înlăturarea posibilității autorităților publice locale de a dispune în mod liber de bunurile aflate în

proprietate privată a unităților administrativ-teritoriale, în sensul de a opta sau nu pentru vânzarea acestora, se încalcă în mod vădit dreptul unităților administrativ-teritoriale de exercitare a prerogativei dispoziției, ca atribut ce ține de esența dreptului de proprietate. Așa fiind, Curtea constată că actul normativ criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate privată.

Curtea constată totodată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005, în ansamblul său, reglementează un transfer silit de proprietate, care nu respectă prevederile referitoare la expropriere consacrate de art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție și de art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat”.

Curtea a mai constatat că „actul normativ criticat încalcă și dispozițiile art. 34 din Constituție privind dreptul la ocrotirea sănătății. Garantând acest drept complex, textul constituțional menționat stabilește obligația statului de luare a măsurilor pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, ceea ce implică și crearea condițiilor care să asigure prestarea de servicii medicale, inclusiv sub aspectul asigurării bazei materiale necesare. Or, în măsura în care se reglementează vânzarea spațiilor care au destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, cu riscul schimbării pe viitor a destinației acestora, statul nu va mai dispune de baza materială care să asigure îndeplinirea obligației constituționale menționate și, ca urmare, nu va mai putea garanta dreptul cetățenilor la ocrotirea sănătății”.

Având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora nu pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate dispozițiile constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții, rezultă că, potrivit alin. (6) al aceluiași articol, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 este inadmisibilă. Curtea reține însă că, în speță, această cauză de inadmisibilitate s-a ivit după data sesizării sale și, prin urmare, excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Săcuieni, județul Cluj, în Dosarul nr. 9.776/117/2006 al Tribunalului Cluj – Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Consiliul Local al Comunei Ciucea, județul Cluj, în Dosarul nr. 9.793/117/2006 al Curții de Apel Cluj – Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, precum și de această instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 9.881/117/2006.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 945

din 30 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 22 martie 2007 și 27 martie 2007, pronunțate în dosarele nr. 9.280/2/2006 și nr. 10.542/2/2006, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România. Excepția a fost ridicată de Chen Liwei și Hu Xueliang în cauze de contencios administrativ având ca obiect anularea unor dispoziții de părăsire a teritoriului României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate, care enumeră condițiile de prelungire a dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale, limitează excesiv și discriminatoriu dreptul constituțional la proprietate al străinilor care au realizat investiții în timpul șederii legale în România. În opinia autorilor excepției, textul criticat instituie o stare de discriminare, întrucât condițiile legale impuse se referă numai la categoria cetățenilor străini. Totodată, acesta este lipsit de precizie și claritate și nu îndeplinește criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene, în sensul de a fi „suficient de accesibil și precis încât să înlăture orice risc de arbitrar.”

Se mai susține, de asemenea, că „nu este obiectiv posibil ca realizarea unei investiții să corespundă *ad litteram* unui plan de afaceri inițial”, în condițiile în care, din cauze independente de voința străinului, legate de obținerea formalităților necesare, investiția începe a se derula după o perioadă mare de timp de la proiectarea acelui plan de afaceri, iar piața afacerilor este într-o continuă transformare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile de lege criticate fiind constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele criticate nu creează nicio stare de discriminare între străinii destinatari ai normei și nici nu afectează dreptul de proprietate al acestora, drept care, potrivit Constituției, este garantat numai cu respectarea condițiilor legale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale examinate nu instituie nicio discriminare, fiind aplicabile în mod unitar străinilor, în funcție de situațiile identice în care se află, și nu conțin norme contrare dreptului de proprietate privată. Condițiile cerute de norma criticată se circumscri scopului pentru care fiecare categorie de străini nominalizată de lege solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în România și se justifică prin însuși interesul pretins de solicitantul dreptului.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de cetățeanul chinez Chen Liwei în Dosarul nr. 9.280/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 524D/2007 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, lipsind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul de limba chineză desemnat în cauză spre a asigura traducerea, domnul Ioan Budura.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 525D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, ridicată de Hu Xueliang în Dosarul nr. 10.542/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea parțială dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele susmenționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepțiilor, prin traducător, sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este, de asemenea, de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 525D/2007 la Dosarul nr. 524D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părților prezente. Acestea formulează, prin traducător, susțineri asemănătoare, referitoare la situația financiară și investițiile realizate în România pe timpul șederii în țară și care sunt grav puse în pericol prin refuzul autorităților de a prelungi dreptul de ședere și prin executarea dispozițiilor de părăsire a teritoriului țării.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 341/2007, care, pentru motive de identitate cu privire la obiect și motivare ale excepției, își păstrează soluția și în prezenta cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004. Din motivarea excepției de neconstituționalitate ce constituie obiectul Dosarului nr. 525D/2007 al Curții Constituționale, se constată că, în realitate, autorul acesteia vizează, pe lângă dispozițiile art. 55 alin. (2) lit. a) din ordonanță, numai pe cele ale art. 55 alin. (1) lit. a) din aceasta, și nu întregul alineat (1) al aceluiași articol. De asemenea, Curtea constată că, anterior sesizării sale cu soluționarea prezentei excepții, textele legale criticate au fost parțial modificate și completate prin dispozițiile art. I pct. 42 din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007, astfel încât soluțiile legislative inițial criticate se regăsesc, în prezent, în art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din ordonanța menționată, acestea având următorul cuprins:

Art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) — Prelungirea dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale: „(2) *Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții: a) activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri. (...)*

(3) *Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente: (...)* b) *documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri.”*

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate încalcă dreptul de proprietate privată, garantat de art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție și de art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și contravin, totodată, principiului nediscriminării, consacrat de art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 12 la aceeași Convenție.

Examinând prezenta cauză, Curtea Constituțională reține că textele de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași norme constituționale și internaționale invocate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 341 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 4 mai 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, statuând, pentru motivele acolo reținute, că aceste dispoziții de lege nu conțin norme contrare dreptului de proprietate privată sau principiului nediscriminării.

Întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței în materie a Curții, atât argumentele, cât și soluția pronunțată prin decizia indicată își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chen Liwei și Hu Xueliang în dosarele nr. 9.280/2/2006 și nr. 10.542/2/2006 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

